

Ik ben er voor je

Mattanja Oosterhuis

Ik ben er
voor je

ark media

ISBN 978 90 33817 63 2

NUR 713

IK BEN ER VOOR JE

© 2015 Ark Media

Donauweg 4, 1043 AJ Amsterdam

www.arkmedia.nl

Geschreven door Mattanja Oosterhuis

Vormgeving door CO2 Premedia

Fotografie: Dreamstime, iStock

Via Stichting Ark Mission draagt Ark Media bij aan verspreiding van de Bijbel in binnen- en buitenland.

Zie voor meer informatie: www.arkmission.nl.

De bijbelteksten in deze uitgave zijn ontleend aan de *Nieuwe Bijbelvertaling*, © Nederlands Bijbelgenootschap 2004, tenzij anders vermeld.

Niets in deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Opgedragen aan Nora.
Mijn betaalde vriendin.
Professioneel maar zeer betrokken.
Bedankt.*

Voorwoord

*H*et leven gaat vaak niet zoals je het in gedachten had. Je wordt overvallen door een onverwachte ramp. Ziekte. Beperkingen. De dood van iemand dichtbij. Een ongeplande reis begint. Uiteraard, God had dit allemaal kunnen voorkomen! En toch ... toch heeft Hij dat niet gedaan. Je moet leven met de consequenties.

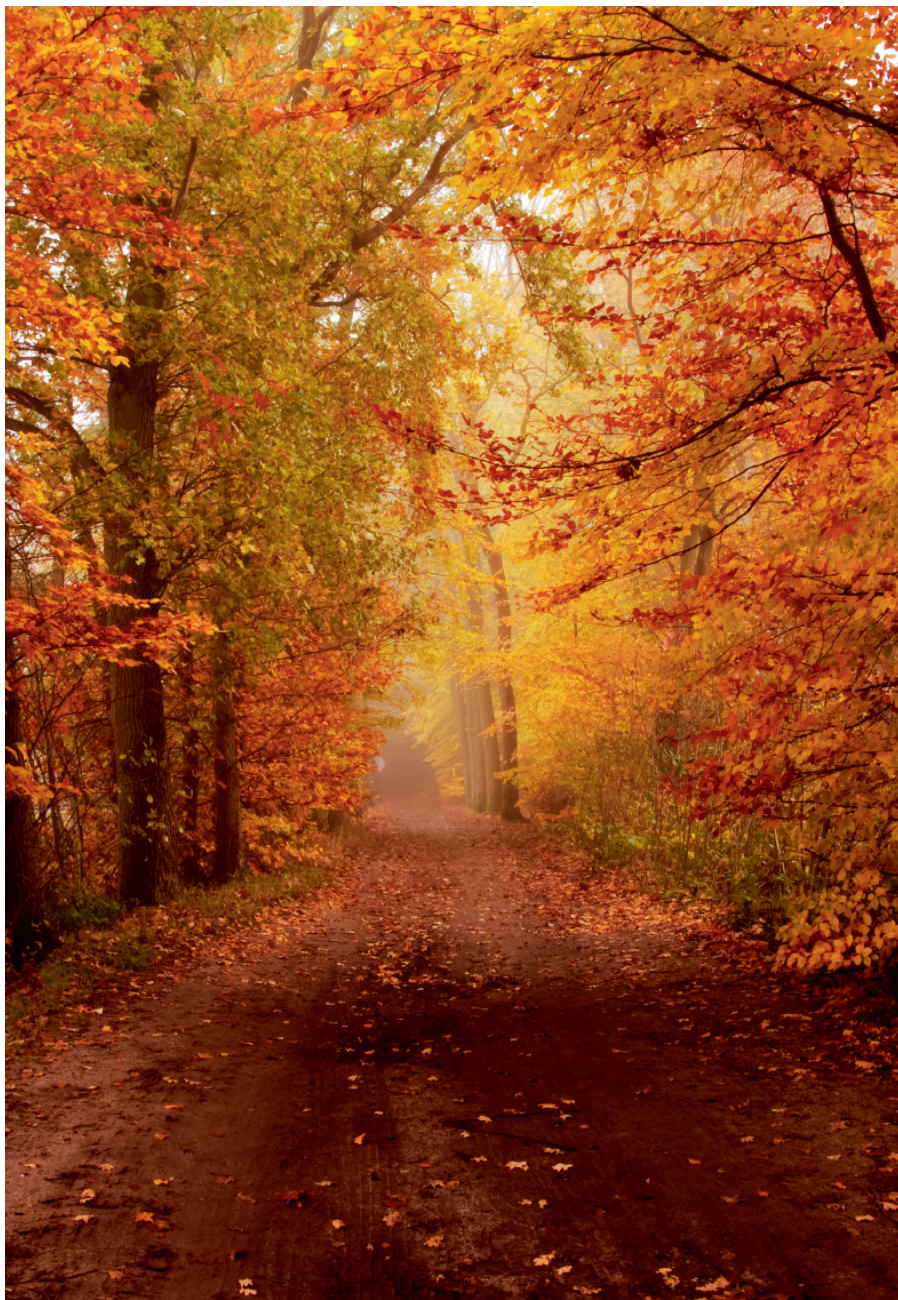
Ik kan erover meepraten. Het was december 2010. Ik was 24, had *eindelijk* een keuze voor een mastersopleiding gemaakt. Die deed ik aan een universiteit in Luxemburg. Ik kwam terug naar Nederland met de kerstvakantie in zicht. Een week later kreeg ik een

hersenbloeding. Dagenlang balanceerde ik op het randje van de dood. Onvoorstelbaar veel mensen baden voor me. Toen het grootste gevaar geweken was en ik uit de coma kwam, was studeren geen optie meer. Sinds de hersenbloeding zie ik dubbel, ik heb grote energieproblemen, en mijn evenwichtsgevoel is zwaar aangetast. Om maar een paar grote struikelblokken te noemen. Ik heb een urgentieverklaring gekregen voor een huisje en hier kan ik goed rondkomen van de uitkering die ik krijg. Maar mijn leven ziet er heel anders uit dan ik tien jaar geleden voor ogen had!

Hierboven noem ik lijden een *ongeplande reis*. Zo zie ik het namelijk. Met ziekte houdt niemand rekening; de dood van een geliefde plan je niet. Een hersenbloeding had ik niet zien aankomen. En toch heb ik ervaren dat de hersenbloeding en het herstel ervan mij hebben meegenomen op een reis met *altijd één* trouwe reisgenoot: God zelf.

God heeft het lijden van mijn hersenbloeding ten goede gekeerd. Op Hem heb ik een rotsvast vertrouwen; met mijn hele hart vertrouw ik deze God die alles kan. Dat wens ik jou ook toe. Ik ben met allerlei

mensen in contact gekomen die ik anders nóóit had ontmoet. Ik heb een hoopvol geluid kunnen laten horen in de ontmoedigende wereld van ziekenhuizen en revalidatiecentra. Ik heb zelfs een boek kunnen schrijven over mijn reis, *Stralen in de schaduw*, een zeer persoonlijk verhaal. Natuurlijk zijn de beperkingen die ik dagelijks ervaar op z'n zachtst gezegd frustrerend. Toch merk ik elke dag weer dat er een God is die voor me zorgt en die om me geeft. Ik hoop dat dit boekje een bemoediging voor je is om het bij deze God te zoeken. Ik hoop dat het je uitdaagt om deze God óók te volgen.

Ik ben er voor U

*J*e gaat door een moeilijke situatie heen en het pad wordt smal en donker; je hebt God zo nodig. Het leven heeft niet meer de zin van vroeger en je hebt nieuwe kracht nodig. Het voelt zo belangrijk dat er antwoorden zijn, dat God voelbaar nabij is.

Met de titel *Ik ben er voor je* is er waarschijnlijk de associatie dat God je vasthoudt en je erdoorheen sleept. Het klinkt mooi en geruststellend. Maar dit is lang niet altijd de ervaring van mensen die door lijden heen gaan. Vaak genoeg voel je je alleen, koud en vol vraagtekens. Niks lost zich op. Tenminste, nu nog niet. *Als God er voor me is, dan mag Hij toch wel even*

ik *doen!* denk je misschien gefrustreerd. Soms. Want dat hoort natuurlijk niet. Het is vast een oneerbiedige gedachte.

Ik ben er voor U had als titel misschien beter de lading gedekt. God is er niet voor mij, om mijn problemen (groot en klein) te helpen oplossen, ik ben er voor God!

'Alles is uit hem ontstaan, alles is door hem geschapen, alles heeft in hem zijn doel,'

zegt Romeinen 11:36.

Juist in pijn en in verdriet kun je Hem volgen. Juist in deze situatie kun je door Hem gebruikt worden. Hij is je Schepper, je Redder, je Geliefde, je Bewaarder. Hij is je alles waard. Hij is veel groter dan jouw (beperkte) belevingswereld.

God is geen brandweerman die elke brand in je leven zo snel mogelijk blust. Hij is ook geen toeschouwer die geruststellend je hand vasthoudt tijdens zo'n brand.

Daarbij moet ik denken aan de boom van Psalm 1. Een goed gewortelde boom kan heel wat stormen en zelfs een brand doorstaan. God is in staat om ook ons te helpen als er brand uitbreekt in ons leven. Hij is veel meer dan de brandweerman of de toeschouwer.

In de rest van dit boekje wil ik je uitdagen om achter *deze* God aan te gaan. Hij is het waard om te volgen. Ook als je levensweg niet makkelijk is. Ook als het leven niet meer is wat het was en als het vuur om je heen raast. Hij is dezelfde. Voor Hem ben je er.

Slecht nieuws

Slecht nieuws is vaak het begin van je ongeplande reis. Je krijgt bericht over wat er lichamelijk mis is, of je hoort van de toestand van een ander. Ik zelf kreeg bijna drie jaar na mijn hersenbloeding het telefoontje dat de drie preventieve ingrepen die ik had gehad nog niet afdoende waren geweest. Er moest wéér een ingreep komen. Deze ingreep zou echt heftig zijn.

Het is vaak het startschot voor veel moeilijkheden, slecht nieuws. Jesaja zegt, 'Hoe welkom is de vreugdebode ... die ... goed nieuws brengt!' (Jesaja 52:7) maar hoe *onwelkom* is slecht nieuws en de bringer

hiervan. Soms ben je misschien haast geneigd om te denken dat je liever in het ongewisse was gebleven ... Misschien had het geholpen om dit gewoon niet te weten. Misschien eventjes.

En toch. God wist het. God kent de precieze hoeveelheid sterren (Psalm 147:4-5) en Hij heeft de haren op je hoofd geteld. (Matteüs 10:30) Hij wist allang wat jij nu te horen krijgt.

God weet het niet alleen, Hij doet er ook wat mee. Wat heb je eraan dat er Iemand is die wist wat voor drama vandaag ging komen? Redelijk weinig. Jezus zegt:

'Wat kosten twee mussen? Zo goed als niets. Maar er valt er niet één dood neer als jullie Vader het niet wil ... Wees dus niet bang, jullie zijn meer waard dan een hele zwerm mussen.'

(Matteüs 10:29-31)

Bijzonder. Niet alleen weet God wat er gaat gebeuren, Hij geeft ook ontzettend veel om je. Hij zorgt voor kleine, grijze, onopvallende musjes. En zijn zorg voor jou is zelfs nog veel groter! Hij wist wat er vandaag ging komen. En Hij houdt je beschermend vast in zijn hand, nu dit nieuws jou bereikt. Als er slecht nieuws komt hoef je niet uitzichtloos diep te vallen. Je wordt opgevangen – je valt niet zomaar neer!

Wat de toekomst brengen moge

*L*aatst was ik bij een vriendin op bezoek, waar ik met een heel aantal anderen aan tafel zat.

Een van deze mensen pakte koffiekopjes van anderen en vertelde hun aan de hand daarvan hun toekomst. Half als grapje, denk ik, half serieus. Ik had geen zin om mee te doen.

Nog geen uur later fietste ik op mijn bakfiets naar huis. Ik verloor mijn evenwicht; de bakfiets helde over, en ik ging mee. Ik lag verbijsterd op de grond. Sindsdien blijven de vragen komen. Had het gehol-

pen om van tevoren te weten dat er iets ernstigs stond te gebeuren? Had ik voor de hersenbloeding willen weten wat er zou komen? Had ik anders geleefd?

Wij mensen willen zo graag weten wat de toekomst brengt. Dit staren in koffiekopjes is maar één (voor mij onbekende) manier waarop we dingen proberen te weten te komen. In onze 'moderne wereld' willen we misschien niet teveel gebruikmaken van dit soort bijgeloof, we kijken dus naar de antwoorden van de geneeskunde, of de moderne wetenschap in het algemeen, of ... *iets* wat enige voorspelbaarheid kan brengen in deze absurde wereld.

Eerlijk gezegd heb ik nooit iets gedaan op het gebied van bijgeloof. Ik heb wél ervaring gehad met meer dan genoeg ziekenhuizen, dokters en moderne geneeskunde. Maar de vraag is, is er uiteindelijk iets hiervan wat helpt als je omvalt? Had ik dit van tevoren willen weten? Hebben dokters ooit een makkelijke oplossing voor mijn evenwichtsproblemen kunnen bieden? Nee.

Uiteindelijk was God daar bij me. Hij zorgde voor me, óók toen ik was gevallen. Terwijl ik verbijsterd op de grond lag, rende de vriendin die bij me was naar me toe en vroeg bezorgd of het wel ging. Het ging gelukkig goed. God had me behoed voor pijn. Mijn vriendin hielp me. Ze sleurde de fiets omhoog en nadat ik de tranen liet komen, klom ik terug op de fiets en reed langzaam naar huis. Het is de derde keer dat ik ben gevallen met mijn bakfiets. Elke keer ben ik enorm goed beschermd. Ik weet niet of ik morgen weer zal vallen en ik ga het antwoord op deze vraag niet in een koffiekopje zoeken. Want wát de toekomst brengen moge ... mij geleidt des Heren hand!

I believe I can fly!

*M*isschien ken je het liedje: 'I believe I can fly! I believe I can touch the sky. I think about it every night and day – spread my wings and fly away!' Wie weet heb je dit weleens gedaan, gedroomd over vliegen. Wij mensen zijn vermoeiend vastgeplakt aan deze aarde. Hoe heerlijk zou het zijn om gewoon je vleugels te kunnen spreiden en te kunnen vertrekken.

In feite doet Noömi in het bijbelboek Ruth dit. Er breekt hongersnood uit in Israël, het wordt ontzettend zwaar. Noömi laat de boel de boel en gaat met man en zoons vertoeven bij de vijand, de Moabieten. Ze vertrekken gewoon. Heel begrijpelijk.

Maar in Moab overlijden haar man en zoons. Noömi gaat uiteindelijk terug naar Israël met slechts één schoondochter, Ruth. En ze zegt tegen iedereen die verbaasd is over haar terugkomst:

'Toen ik hier wegging had ik alles, maar de HEER heeft mij met lege handen laten terugkomen. Waarom mij nog Noömi noemen, nu de HEER zich tegen mij heeft gekeerd, nu de Ontzagwekkende me kwaad heeft gedaan?'

(Ruth 1:21)

Bitter is ze. Teleurgesteld, ontmoedigd. Zo kan het vaak genoeg voelen. Kort geleden nog had ik *alles*, maar nu ... nu is het allemaal anders. Kennelijk heeft de Heer zich tegen mij gekeerd.

Gelukkig houdt het boek Ruth niet op met deze bittere Noömi. Er gebeuren machtig mooie dingen. Ruth ontmoet een bijzonder iemand met wie ze trouwt. Met hem krijgt ze een naamdrager voor Noömi. Omstanders zeggen vol verbazing tegen Noömi:

'Geprezen zij de Heer, die jou vandaag iemand gegeven heeft die voor je zorgen zal!'

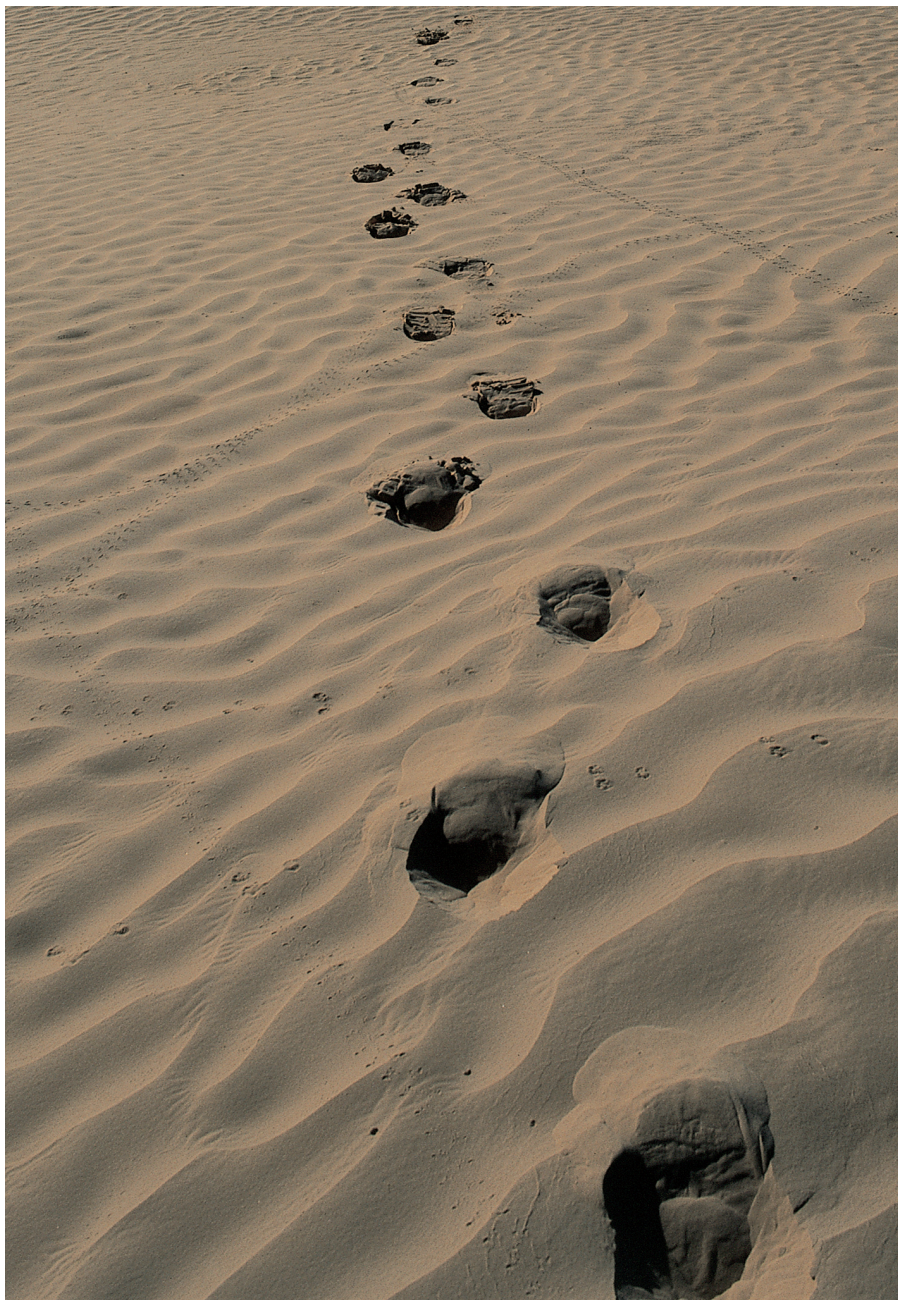
(Ruth 4:14)

Noömi's bitterheid was niet het einde van het verhaal. Jouw verdriet hoeft dat ook niet te zijn. Wegvluchten van hongersnood, en dan weer ontmoedigd terugvluchten, is misschien begrijpelijk, maar niet de oplossing.

Jesaja 40:31 zegt:

'Wie hoopt op de Heer krijgt nieuwe kracht: hij slaat zijn vleugels uit als een adelaar.'

Als je je hoop stelt op de Heer, als je je zicht richt op Hem, dan geef je ruimte voor een vervolg van het verhaal. Dan hoeft het verdriet geen punt te zijn, maar is het een komma geworden. Je wordt vernieuwd door de Heer. Je hoeft niet te vluchten. Je bent niet een wegfladderend beestje. Je kunt rustig, krachtig vliegen op Gods wind!

Waarom?

W áárom staat God dit toe, en wáárom gebeurt mij dit?! Het is een van de meest prangende vragen rondom lijden en Gods rol hierin.

Er is een bijbelse achtergrond voor het ontstaan van het lijden. Ik lees in Genesis dat God de wereld ontzettend mooi heeft bedacht en daar liefdevol de mens op heeft geplaatst. De mens zelf heeft lijden, pijn en verdriet de wereld ingebracht door te luisteren naar de tegenstander van God. Hierdoor kwam de mens los te staan van God.

Natuurlijk, soms zien we wel en soms zien we niet een directe ingreep van God in het drama waar de mens voor heeft gezorgd. En dit kan ons vervullen met de vraag *waarom?* Een (groot) deel van het antwoord op deze vraag zullen we hier op aarde nooit weten. Er hebben heel veel mensen voor mij gebeden toen ik in 2010 een hersenbloeding kreeg. Ik ben er doorheen gekomen, maar ik tob nog dagelijks met de gevolgen. Corrie ten Boom spreekt over een borduurwerkje waarvan wij alleen de lelijke achterkant zien. Pas veel later zullen we de voorkant zien en echt goed kunnen begrijpen waartoe ons lijden heeft gediend.

Maar te midden van de stilte rond deze vraag, belooft God dat Hij alles zal laten meewerken aan het goede voor wie God liefhebben. (Romeinen 8:28) Alles. Soms voorkomt God situaties, soms lost Hij problemen op, soms doet God geen van beide maar geeft Hij elke dag opnieuw weer kracht. Wie ben ik om aan Hem te dicteren welke optie in mijn geval het

beste is? Precieze redenen voor en antwoorden op de waaromvraag heb ik eigenlijk niet. Maar waarom kijkt altijd achterom. Ik kijk vooruit en stel mezelf de vraag *waartoe?* De vraag: ‘Waarom kreeg ik een hersenbloeding?’ is eigenlijk niet zo relevant. De vraag: ‘Wartoe kan deze hersenbloeding leiden?’ is vele malen belangrijker. Als God belooft dat Hij alles kan laten meewerken aan het goede, vertrouw daar dan maar op!

Positief blijven

*L*aatst ging ik een stukje lopen met mijn krukken en terwijl ik terug hobbelde kwam ik de postbode tegen. We kregen een gesprekje. Hij moedigde me aan om toch vooral positief te blijven. Een nobele gedachte, die net zo goed had kunnen komen uit de koker van de Oosterse wijsgeren. Positief blijven is deel van mijn persoonlijkheid. Ik raak niet snel ontmoedigd. Maar als je op je vierentwintigste een hersenbloeding krijgt, als je twee pijnstillers neemt en na een kwartier onkruid wieden wordt gestopt door de pijn, als je twijfelt of je de rollator of de krukken zult nemen naar (nota bene) de fysiotherapeut ...

dan zijn de woorden 'positief blijven' leeg. Betekenisloos. Ze lijken de wereld waarin je leeft te ontkennen. Positief blijven? Op grond waarvan?!

*'Wat ben je bedroefd mijn ziel, en
onrustig in mij. Vestig je hoop op God!
Eens zal ik hem weer loven, mijn God die
mij ziet en redt.'*

(Psalm 42:6)

De psalmist erkent zijn eigen verdriet en onrust. Wat zijn daar soms veel redenen voor. Die hoeft je niet te ontkennen door positief te blijven. Maar de schrijver spreekt zijn ziel toe: 'Vestig je hoop op God.' *Hoop* is iets heel anders dan *positief blijven*. Ze heeft alles te maken met een verandering van je blik. De omstandigheden hoeven je gevoelens niet te bepalen. Je hoeft de omstandigheden ook niet te ontkennen. Die blijven inderdaad bestaan, maar God mag je reactie erop beïnvloeden. Je weet dat er Iemand is die de nare

omstandigheden onder controle heeft. God geeft om je situatie. Ook als Hij die niet nu oplost. Er komt een tijd dat de oplossing zal komen en de tranen verdwijnen. (Openbaring 21) Dit leven is van begin tot eind gevuld met beperkingen, maar dat zal eens voorbij zijn. (1 Korintiërs 15:42-43) En ook nu staat God niet toe dat je pijn en je lijden het laatste woord hebben. Dat geeft hoop in de donkere vallei van verdriet. Op deze God kun je bouwen. En je kunt Hem loven, de God die je ziet en die je redt!

Danken?

*A*ls je lichaam het af laat weten of als je te maken krijgt met groot verdriet kan dat verschrikkelijk veel bepalen. Vanzelfsprekende dingen doen zo'n pijn. Telkens word je geconfronteerd met de herinnering aan hoe het had moeten zijn. Niet zo.

'Dank God onder alle omstandigheden, want dat is wat hij van u, die één bent met Christus Jezus, verlangt.'

(1 Tessalonicenzen 5:18)

Wat een uitdaging. Niet de ogen fixeren op het beperkte lichaam of het grote verdriet, maar de blik op iets hogers richten. Dankbaarheid! Dankbaar voor alles wat er wél is, wat je wél hebt. Dit kan zo radicaal tegen alle gevoelens ingaan en kan in eerste instantie echt tegennatuurlijk voelen. Misschien lukt het eerst maar om één ding te bedenken waar je dankbaar voor bent op een dag. Je kunt dat ene ding nemen en daar de hele dag voor danken ...

Maar het wordt nog radicaler. Hij zei: Je hebt niet meer dan mijn genade nodig, want kracht wordt zichtbaar in zwakheid.'

(2 Korintiërs 12:9)

Is het mogelijk om zelfs dankbaar te zijn voor beperkingen? Volgens God is de genade die ik van Hem krijg genoeg. Dit geldt dus ook voor mijn beperkingen. Hoewel ik naar mijn eigen idee niet genoeg energie heb, zegt God dat ik dit verkeerd zie. Ik heb

genoeg energie voor dingen die Hij belangrijk vind. En als ik weer eens in bed lig om bij te tanken, heb ik bijzonder veel tijd om alles nog eens met God te bespreken. Ondanks het feit dat ik vind dat ik te weinig evenwicht heb, wordt kracht kennelijk toch zichtbaar door deze zwakheid. Ik vraag aan wildvreemden om mij te helpen mijn rollator de trap op te tillen. Ik heb daardoor een bijzondere ingang bij veel mensen. Wat heb *ik* een hoop manieren om Gods kracht te tonen! Ik heb een heleboel redenen tot dankbaarheid.

‘Bedankt Heer, voor mijn beperkte energie. Want ik heb nu extra veel tijd met U.’ ‘Bedankt Heer, voor dat verstoorde evenwicht. Want ik leer te vragen om hulp.’ Maar ook al laten mijn beperkingen Gods kracht goed zien, het zijn natuurlijk geen fijne dingen en dat weet de Heer ook wel. ‘Enne, bedankt dat deze dingen straks echt opgelost zullen zijn. Want ik moet zeggen dat ik er allemaal eigenlijk niks aan vind en er flink van baal.’

Danken? Ik begin er maar vast mee.

Ongevoelig onbegrip

*Hé wat apart, ik dacht dat alleen oude lui-
tjes achter een rollator lopen!*

*'Het is alweer zo lang geleden, die hersenbloeding.
Misschien kun je wat nieuws gaan ondernemen ...
studeren, werken ...?'*

'Wat doe je eigenlijk op een dag?'

Onbegrip. Zo bedoelen mensen het niet, natuurlijk niet. Ze zijn geschokt, ze willen meedenken, ze zijn nieuwsgierig. Ze weten niet goed woorden aan hun gedachten te geven, maar ze zijn me echt niet slecht gezind. Tegelijkertijd doet het verschrikkelijk pijn. Het voelt alsof ik een stomp in de buik krijg waar-

door ik even naar adem hap. Ik moet mezelf verdedigen. Ik moet mezelf bewijzen. Ik moet laten zien dat ik heus wel wat waard ben, of dat ik heus wel veel geloof heb. Vaak maak ik een grapje om het luchtig te houden. Luchtig voor anderen maar zeker ook voor mezelf. Zien anderen wel hoe hard ik mijn best doe?

Heer, u kent mij, u doorgrondt mij, u weet het als ik zit of sta, u doorziet van verre mijn gedachten.'

(Psalm 139:1-2)

Anderen kennen je vaak niet goed (genoeg). Mensen verwachten misschien dat je kan wat andere mensen kunnen. Ze hebben niet door dat het jou al zoveel moeite kost om een dag alleen maar door te komen. Je voelt veroordeling omdat je niet aan de standaardverwachtingen van de wereld kan beantwoorden, bij lange na niet. Het lijkt alsof je strijd niet wordt gezien. Iedereen leeft gewoon verder en jij? Jij kunt dat niet, echt niet.

Maar wie kent je door en door? Wie doorgrondt elke gedachte die je hebt? Wie veroordeelt nooit met ongevoelig onbegrip? Het is dezelfde die weet of je zit of staat. Die je tranen ziet vallen op je kussen en die je ontmoedigende gesprekjes ziet met mensen in de omgeving. Deze God kent je door en door en houdt overstelpend veel van je. Hij begrijpt je. Hij beschermt je.

*'U omsluit mij, van achter en van voren,
u legt uw hand op mij. Wonderlijk zoals
u mij kent! Het gaat mijn begrip te boven.'*

(Psalm 139:5-6)

Het einde van de maand

'Aan het einde van de maand is mijn geld altijd op,' verzuchten mensen weleens. Jij hebt een heel ander probleem. Aan het einde van de maand heb jij juist altijd te veel over – te veel verdriet. De tijd schrijdt voort en terwijl het verdriet van anderen op is, blijft dat van jou in golven naar binnen komen. Anderen gaan natuurlijk door en jij houdt alsmaar verdriet over. Het zijn tranen om wie je was en niet meer bent, tranen om wat je deed en niet meer kunt. Je moet afscheid nemen van dromen die je vroeger had. Je moet afscheid nemen van de persoon die niet meer terug gaat komen. Hetzelfde liedje van

verdriet hierover blijft zich herhalen. Het figuurlijke einde van de maand komt, de sociaal geaccepteerde tijd om te rouwen is voorbij en omstanders zijn er klaar voor om verder te gaan. De draad weer oppakken, dóórgaan. Nu even niet meer terug naar die ene gebeurtenis zo lang geleden!

Je eigen tranen zijn niet op. En Gods begrip is ook niet op. Gelukkig. Als de tranen over drie jaar nog stromen, of als er een gebeurtenis komt die eraan herinnert – altijd weer is er begrip.

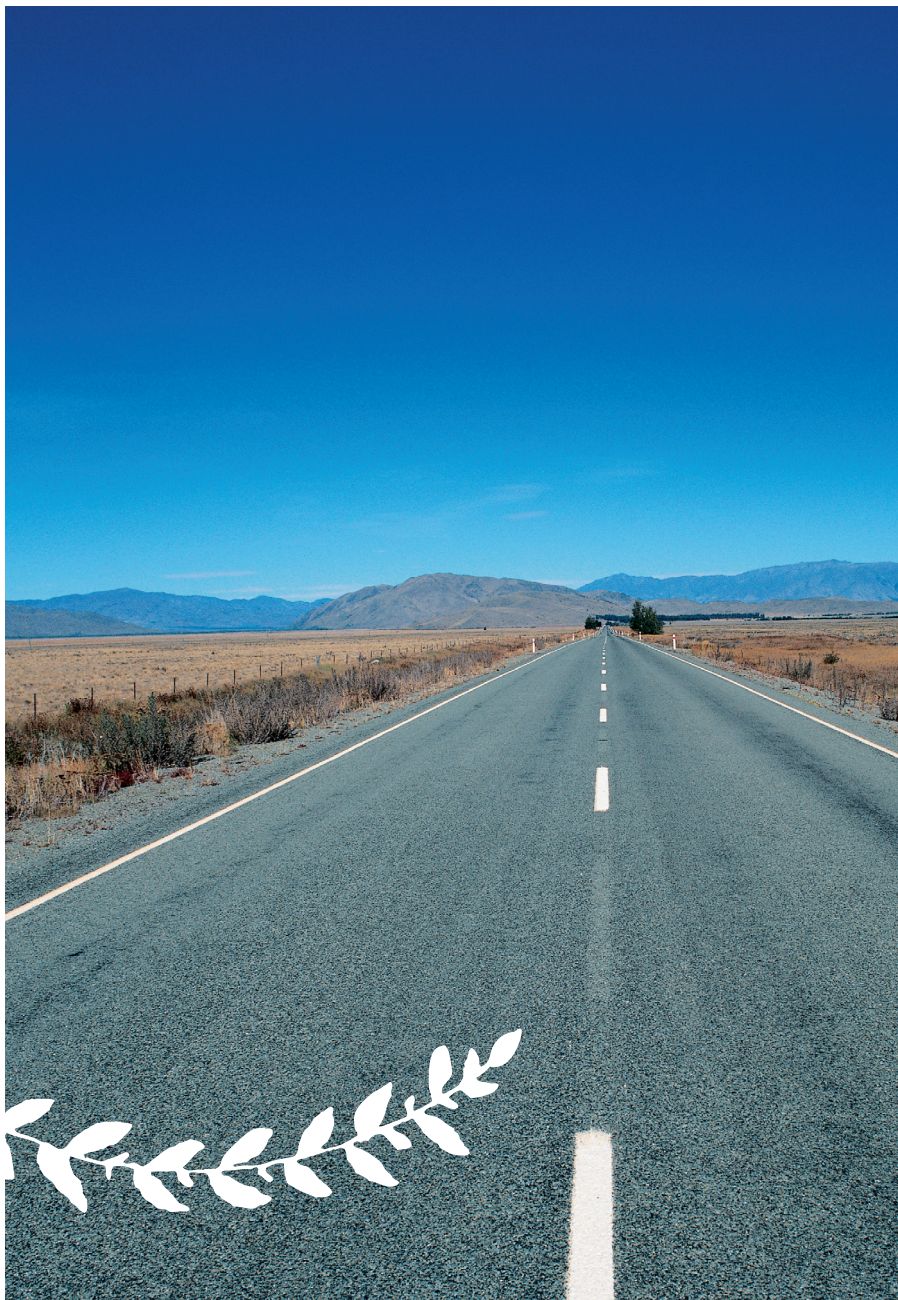
God begrijpt je omdat Jezus óók van een enorme hoogte is afgestapt. Jezus kon alles; Hij had nota bene hemel en aarde geschapen. En toen liet Hij zich inperken door de wetmatigheden die Hij zelf had gemaakt. Hij werd mens in onze kleine wereld. Ja, Hij had zeggenschap over ziektes, over storm op zee, over brood en vissen. Tegelijkertijd werd Hij beperkt door tijd en ruimte, was ook Hij afhankelijk van slaap en eten, vormde de dood ook voor Hem een laatste vijand. Zoals Filippenzen 2:6 beschrijft, koos Jezus ervoor om van alles en nog wat opeens niet meer te kunnen.

God begrijpt hoe het is om van een enorme hoogte te komen. God snapt hoeveel impact een grote verandering kan hebben. Bij God is er geen tijdslimiet. Hij begrijpt je tranen altijd.

'Zijn armen dragen u voor eeuwig'

(Deuteronomium 33:27),

zijn genade is altijd genoeg. Je hoeft niet eeuwig afhankelijk te zijn van de troost van andere mensen. Bij God is er geen 'einde van de maand'.

Nawoord

E*en ongeplande reis. Je volgt een route waar je absoluut niet voor gekozen hebt.* Maar ik hoop zo dat je de moed niet verliest. God is als trouwe reisgenoot vóór je, naast je, onder je, in je. En wat bijzonder –deze reis is absoluút geen verloren tijd. Op deze onverwachte weg van lijden heeft Hij nieuwe lessen voor je in het verschiet. Daarom wens ik je de volgende zegen toe:

*De Heer zij voor je,
om je de weg te wijzen.*

*De Heer zij naast je,
om je in de armen te sluiten
en je te beschermen tegen gevaar.*

*De Heer zij onder je
om je op te vangen als je dreigt te vallen.*

*De Heer zij in je
om je te troosten als je verdrietig bent.*

*De Heer zij om je heen,
als een beschermende muur
tegen mensen die je kwetsen.*

*De Heer zij boven je,
om je te zegenen.*

*Zo zegene God jou,
vandaag, morgen en tot in eeuwigheid.*

Vrij naar St. Patrick, Ierse bisschop, vijfde eeuw